

Sygn. akt II K 938/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – O. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lutego 2017 r.

w sprawie

A. G. (G.), córki M. i J. z domu K., urodzonej w dniu (...) w T.

oskarżonej o to, że:

w dniu 09.07.2016 r. w G. jadąc drogą publiczną ul. (...) prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości co potwierdziło badanie krwi z wynikiem 0,75‰ alkoholu we krwi

- tj. o przestępstwo z art. 177a § 1 kk

I. ustala, iż oskarżona A. G. dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk i uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, zaś postawa, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonej uzasadniają przypuszczenie, że będzie ona przestrzegała porządku prawnego, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka od oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 4.000 zł (czterech tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonej w punkcie III wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09.07.2016 r.;

V. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk, art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty oraz w całości pozostałe koszty sądowe.

Sygn. akt II K 938/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 lipca 2016 roku w godzinach 16:00-18:30 A. G. spożyła alkohol w postaci dwóch drinków. Następnie 09 lipca 2017 roku przed godziną 04:00 rano, oskarżona odwiozła swoich znajomych do ich miejsca zamieszkania w G. na ul. (...) poruszając się samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do jej matki.

Około godziny 03:50 A. G., prowadząc wskazany wyżej pojazd mechaniczny, została zatrzymana na ul. (...) w G. do kontroli drogowej przez patrol Policji, w skład którego wchodził funkcjonariusze J. H. i K. J.. W trakcie kontroli funkcjonariusze Policji wyczuli od oskarżonej woń alkoholu. W związku z tym A. G. została poddana na miejscu przez funkcjonariuszy badaniom na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą urządzenia typu A., które dało wynik pozytywny. W związku z faktem, iż urządzenie to nie określa zawartości alkoholu, a jedynie wskazuje na jego obecność, oskarżona została przewieziona do Komisariatu Policji IV w G., gdzie poddana została badaniu na urządzeniu stacjonarnym. Zważywszy na nieprawidłowy wynik badania, A. G. została przewieziona do szpitala MSWiA, gdzie pobrano od niej próbkę krwi celem oznaczenia zawartości alkoholu we krwi. Badanie krwi wykazało, iż prowadziła ona pojazd znajdując się w stanie nietrzeźwości. W próbce krwi pobranej od oskarżonej o godzinie 05:00 stwierdzono obecność alkoholu etylowego w ilości 0,75 promila.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. G. karty 24-25, 108; zeznania świadka J. H. karta 2-4; protokół pobrania krwi karta 16; sprawozdanie z zakresu badań krwi na zawartość alkoholu metylowego karta 19/

Oskarżona A. G. jest wdową, nie posiada dzieci. Posiada wykształcenie średnie, jest studentką (...) i pracuje jako konsultantka w firmie (...) .pl z dochodem 1.700 złotych miesięcznie. Posiada majątek w postaci mieszkania.

Stan zdrowia oskarżonej jest dobry, w 2013 r. przez okres kilku miesięcy leczyła się psychiatrycznie z powodu depresji. Aktualnie stan jej zdrowia psychicznego nie budzi zastrzeżeń. A. G. nie jest chora psychicznie ani upośledzona umysłowo. In tempore criminis oskarżona znajdowała się w stanie nietrzeźwości, jednak było to upicie proste i nie znajdowała się w stanie zaburzeń psychotycznych. Warunki z art. 31 § 1 i 2 kk nie mają w niniejszej sprawie zastosowania.

A. G. nie była dotychczas karana.

/Dowód: dane o oskarżonej karta 108; dane o karalności karta 36; opinia sądowo-psychiatryczna karty 39-40/

A. G. przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniła zgodnie z ustalonym stanem faktycznym podając, że czuła się dobrze, nie miała zawrotów głowy ani żadnych objawów bycia pod wpływem alkoholu i nie przypuszczała, że w jej krwi może być jeszcze alkohol. Była bardzo zaskoczona wynikiem badania.

Oskarżona A. G. przesłuchana na rozprawie przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniła zgodnie z ustalonym stanem faktycznym ponownie podając, że nie przypuszczała, że w jej krwi może być jeszcze alkohol. Oskarżona wyjaśniła, że zostały jej dwa miesiące, aby zrealizować swoje marzenie i zostać nauczycielem. Wniosła o warunkowe umorzenie postępowania, aby mieć możliwość realizacji swoich planów. Wyjaśniała nadto, że nie jeżdżąc od kilku miesięcy miała czas, aby przemyśleć to jak wiele mogła stracić.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. G. karty 24-25, 108/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego i pozbawionego wątpliwości wniosku, iż oskarżona A. G. dopuściła się popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach w postaci dokumentów.

W kwestii dowodów osobowych podkreślić należy, iż w ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać, że wskazanymi dalej uwagami, zarówno wyjaśnienia oskarżonej, jak i zeznania świadka J. H. – funkcjonariusza Policji, który podejmował interwencję wobec oskarżonej. Dowody te, ze wskazanym dalej wyjątkiem w zakresie dotyczącym wyjaśnień oskarżonej, są logiczne, jasne oraz korespondują wzajemnie ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym. W konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Oskarżona A. G. przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżona wprost przyznała, że w godzinach popołudniowych w dniu poprzedzającym datę zdarzenia, spożywała alkohol w postaci dwóch drinków, a następnie prowadziła samochód i w trakcie jego prowadzenia została zatrzymana do kontroli drogowej przez wspomnianych funkcjonariuszy. Oskarżona w sposób precyzyjny i jasny oraz, zdaniem Sądu, korespondujący z wynikami badań na zawartość alkoholu we krwi, podała zarówno ilość spożytego przed prowadzeniem pojazdu alkoholu, jak i jego rodzaj oraz czas, w którym jego spożycie nastąpiło.

Z wyjaśnień oskarżonej nie sposób uwzględnić jedynie jej twierdzeń, iż nie zdawała sobie sprawy, że za dużo wypija i czuła się bardzo dobrze, co mogłoby sugerować, że jej zdaniem nie znajdowała się w takim stanie, aby mogła stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Mając na uwadze wyniki przeprowadzonych badań krwi oskarżonej na zawartość alkoholu, w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wskazań doświadczenia życiowego, oskarżona niewątpliwie musiała mieć świadomość, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości, godziła się na to, zaś odmienne twierdzenia oskarżonej zdaniem Sądu stanowią przejaw przyjęcia swoistej linii obrony, mającej na celu umniejszenie stopnia winy oskarżonej.

Nie budzą jakichkolwiek wątpliwości zeznania świadka J. H., funkcjonariusza Policji, który podejmował interwencję wobec oskarżonej, tym bardziej, że znajdują one potwierdzenie w dowodach w postaci dokumentów. W szczególności z zeznań tych wynika, że świadek podczas podejmowanej przez niego interwencji wyczuł od oskarżonej woń alkoholu, zaś przeprowadzone następnie badania oskarżonej na zawartość alkoholu wykazały stan nietrzeźwości oskarżonej. Z zeznań świadka wynika ponadto, że oskarżona przed zatrzymaniem do kontroli prowadziła samochód.

Odnosząc się z kolei do dowodów w postaci dokumentów stwierdzić należy, iż zostały one sporządzone we właściwej formie przez uprawnione do tego osoby i nie budzą żadnych wątpliwości Sądu. W konsekwencji należało uznać je za pełnowartościowy materiał dowodowy. Niewątpliwie szczególne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały dowody w postaci protokołu pobrania krwi oraz sprawozdania z badania krwi, z których zdaniem Sądu w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżona A. G. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdowała się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu artykułu 115 § 16 kodeksu karnego.

Podkreślenia wymaga, iż za ustaleniem, iż oskarżona prowadziła samochód znajdując się w stanie nietrzeźwości, przemawiają zarówno wyniki badania przeprowadzonego na miejscu zdarzenia, na krótko po zatrzymaniu oskarżonej do kontroli drogowej, przez funkcjonariuszy Policji za pomocą urządzenia, które stwierdziło obecność alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu, co zostało następnie potwierdzone już wynikiem badania krwi, w świetle którego zawartość alkoholu we krwi oskarżonej przekraczała minimalną granicę stanu nietrzeźwości określoną we wspomnianym przepisie.

Zdaniem Sądu za pełnowartościowy dowód należy uznać opinię sądowo-psychiatryczną. Opinia ta jest jasna, logiczna, zupełna oraz została sporządzona przez biegłych posiadających wymaganą wiedzę specjalną.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż oskarżona A. G. dopuściła się popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżonej należy przypisać winę odnośnie przedmiotowego czynu. W toku postępowania oskarżona została poddana badaniu sądowo-psychiatrycznemu i z wydanej opinii biegłych lekarzy

psychiatrów wynika, iż poczytalność jej nie budzi żadnych wątpliwości. W konsekwencji należy uznać, że oskarżona jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawała sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miała możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi jedno z najpowszechniej popełnianych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wskazuje na to, iż oskarżona bez wątpienia zdawała sobie także sprawę z jego karalności.

Zdaniem Sądu A. G. dopuściła się popełnienia przypisanego jej czynu w sposób umyślny. Oskarżona niewątpliwie prowadziła pojazd mechaniczny w zamiarze bezpośrednim, tj. chciała go prowadzić, co wynika jednoznacznie z ustalonego stanu faktycznego. Natomiast odnośnie kwestii znajdowania się przez oskarżoną w czasie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości zdaniem Sądu okoliczność ta była objęta zamiarem ewentualnym oskarżonej, albowiem oskarżona niewątpliwie przewidywała możliwość, że w chwili prowadzenia pojazdu znajduje się w stanie nietrzeźwości, i na to się godziła. Innymi słowy oskarżona miała świadomość, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godziła się z tą możliwością. W ocenie Sądu ze wskazanych już wyżej względów należy wykluczyć sytuację, iż oskarżona usiadła za kierownicą pojazdu będąc przekonaną, że ilość i rodzaj spożytego alkoholu oraz czas jego spożycia nie stanowią już w danej chwili przeszkody dla prowadzenia przez nią pojazdu mechanicznego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej, który należało zakwalifikować jako występki z art. 178a § 1 kk.

Ze wskazanych wyżej względów należy uznać, iż oskarżona bez wątpienia znajdowała się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu artykułu 115 § 16 kodeksu karnego, albowiem zawartość alkoholu w 1 litrze wydychanego przez oskarżoną powietrza przekroczyła graniczną, minimalną wartość 0,5 promila. Znajdując się w takim stanie oskarżona prowadziła pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego w ruchu lądowym. Tym samym A. G. wypełniła wszystkie znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z artykułu 178a § 1 kodeksu karnego, a jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu wypełnione zostały także znamiona strony podmiotowej przestępstwa.

Ustalając, że oskarżona A. G. dopuściła się wskazanego wyżej czynu, Sąd uznał, że spełnione zostały w niniejszej sprawie określone w artykule 66 § 1 i 2 kodeksu karnego przesłanki do zastosowania wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Przede wszystkim wskazać należy, iż przypisany oskarżonej czyn jest zagrożony karą, która nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności, a A. G. nie była uprzednio karana – ani za przestępstwo umyślne, ani za jakiegokolwiek inne przestępstwo. W ocenie Sądu dotychczasowy sposób życia niekaranej, prowadzącej ustabilizowane życie zawodowe oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, że nawet pomimo umorzenia postępowania będzie ona przestrzegała porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa, zaś przypisany jej czyn stanowi jedynie niechlubny epizod w jej życiu, który nie zostanie powtórzony.

Na podstawie okoliczności sprawy Sąd uznał również, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonej czynu nie są znaczne, co jest konieczne dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Odnośnie kwestii winy oskarżonej wskazać należy, iż wprawdzie oskarżona działała umyślnie, jednakże przypisany jej występki może być popełniony jedynie umyślnie, tak więc okoliczność ta nie powinna mieć decydującego znaczenia dla oceny stopnia winy oskarżonej w kontekście oceny możliwości zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Natomiast stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu nie jest zdaniem Sądu znaczny. Podkreślić należy, że przedmiotem ochrony przy przestępstwie z artykułu 178a § 1 kodeksu karnego jest bezpieczeństwo w komunikacji, zaś celem tego przepisu jest wyeliminowanie z ruchu osób prowadzących w stanie nietrzeźwości pojazdy mechaniczne. Oceniając stopień społecznej szkodliwości omawianego występkę w danej sytuacji należy więc ocenić przede wszystkim stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji konkretnego czynu. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie stopień ten nie był znaczny. Wprawdzie przepis artykułu 178a § 1 kodeksu karnego penalizuje jakiegokolwiek prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, jednakże w rozpatrywanym przypadku z uwagi na nieznaczny stopień nietrzeźwości oskarżonej oraz prowadzenie przez nią pojazdu praktycznie w godzinach

nocnych, kiedy natężenie ruchu jest niewielkie, w ocenie Sądu stopień wspomnianego zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji ze strony oskarżonej nie był wysoki.

Mając na uwadze powyższe Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec A. G., ustalając okres próby na 2 lata, co w ocenie Sądu będzie wystarczające dla skontrolowania, czy oskarżona nie dopuści się ponownego naruszenia porządku prawnego.

Warunkowo umarżając postępowanie Sąd na podstawie artykułu 67 § 3 kodeksu karnego orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wskazać należy, że w przypadku skazania A. G. za zarzucany jej czyn orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju byłoby obligatoryjne z uwagi na treść artykułu 42 § 2 kodeksu karnego, i to na okres nie krótszy niż 3 lata. Analogicznie, w ocenie Sądu, nawet pomimo warunkowego umorzenia postępowania istnieje konieczność zastosowania przedmiotowego środka karnego względem oskarżonej, albowiem swoim zachowaniem wykazała ona, że stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji nawet pomimo specyficznych okoliczności popełnienia przypisanego jej czynu, skutkujących uznaniem, iż stopień jego społecznej szkodliwości nie był znaczny. Zastosowanie przedmiotowego środka w wymiarze czasowym 2 lat ma cel zarówno zapobiegawczy – należy zapewnić, aby w przypadku ewentualnej analogicznej sytuacji oskarżona nie dopuściła się zbliżonego zachowania – jak i represyjny, albowiem zastosowany środek wobec warunkowego umorzenia postępowania stanowi realną dolegliwość przypominającą oskarżonej, iż popełniony przez nią czyn spotkał się z jakąkolwiek bezpośrednią i odczuwalną konsekwencją.

Na podstawie artykułu 63 § 4 kodeksu karnego na poczet orzeczonego wobec oskarżonej, wskazanego wyżej środka karnego Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09 lipca 2016 roku.

Ponadto na podstawie artykułu 67 § 3 kodeksu karnego w związku z artykułem 39 punkt 7 kodeksu karnego Sąd orzekł od oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 4.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Należy uznać, że wobec sytuacji materialnej oskarżonej ustalona kwota świadczenia jest nie tylko adekwatna do charakteru popełnionego przez nią czynu, ale i nie przekracza możliwości finansowych oskarżonej i nie będzie stanowić dla niej nadmiernej uciążliwości. Zastosowanie przedmiotowego środka również ma na celu odczucie przez oskarżoną realnej dolegliwości związanej z popełnieniem przypisanego jej czynu, a ponadto ma w ocenie Sądu istotne znaczenie dla kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wysokość świadczenia jest niższa od minimalnej możliwej do orzeczenia wysokości świadczenia w przypadku skazania oskarżonej za przypisany jej czyn i zdaniem Sądu adekwatna do charakteru tego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości.

Sąd orzekł również o kosztach procesu, na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk obciążając nimi w całości oskarżoną, w tym zasądając od A. G. na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową w wysokości 60 złotych. Sąd uznał, że sytuacja finansowa oskarżonej nie predysponuje jej do skorzystania w jakimkolwiek zakresie z instytucji zwolnienia z obowiązku ich zapłaty.